

Sygn. akt V CNP 5/13

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi J. K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia

Sądu Okręgowego w W. z dnia 15 lipca 2011 r.,

w sprawie z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej Nieruchomości położonej w W.
przy ul. Ż.

przeciwko J. K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 21 listopada 2013 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą pozwanego J. K. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 15 lipca 2011 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c. można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. W myśl art. 424¹ § 2 k.p.c. w wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, można także żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu pierwszej lub drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, chyba że jest możliwa zmiana lub uchylenie wyroku w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych.

Treść wskazanego przepisu w połączeniu z art. 424¹ k.p.c. wyznacza granice dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Oznacza to, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje tylko od prawomocnych wyroków sądu II instancji kończących postępowanie w sprawie oraz od postanowień co do istoty sprawy kończących postępowanie w sprawie wydanych przez sąd II instancji w postępowaniu nieprocesowym, w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności orzeczeń sądów państw obcych oraz w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności wyroku sądu polubownego wydanego zagranicą lub ugody zawartej przed sądem polubownym za granicą. Skarga nie przysługuje natomiast od innych prawomocnych orzeczeń, w szczególności postanowień formalnych, czy wpadkowych. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem nie przysługuje zatem od postanowień mających na celu rektyfikację orzeczeń, jak postanowienia w przedmiocie wykładni czy sprostowania wyroku (aktualność w tym

zakresie zachowują m.in. postanowienia SN: z dnia 9 lipca 1997 r., II CK 260/97, niepubl, z dnia 11 maja 1998 r., I CKN 229/98, OSNC 1999, nr 1, poz. 8, Lexis Nexis nr 333026, z dnia 2 października 1997 r., III CZ 56/97, niepubl., z dnia 9 grudnia 1998 r., II CZ 143/97 Lexis Nexis 343064). Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie jest także dopuszczalna od postanowień rozstrzygających o kosztach procesu (postanowienie z dnia 17 listopada 2005 r., II CNP 15/05, OSNC 2006, nr 9, poz. 153, Lexis Nexis nr 403455, z dnia 19 stycznia 2006 r., III BP 6/05, Lexis Nexis nr 3933888). Konsekwentnie należy przyjąć, że skarga nie przysługuje od postanowień w przedmiocie uzupełnienia postanowienia o umorzeniu co do kosztów procesu, jako postanowień mających na celu rektyfikację orzeczenia co do postanowienia rozstrzygającego o kosztach procesu.

W niniejszej sprawie skarżący wniósł skargę od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 15 lipca 2011 r. oddalającego jego zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego w W. z dnia 4 kwietnia 2011 r., którym oddalono jego wniosek o uzupełnienia postanowienia tegoż Sądu umarzającego postępowanie odnośnie do kosztów procesu. Biorąc pod uwagę powyższe rozważania należy przyjąć, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie przysługuje skarżącemu, albowiem skarga ta nie jest dopuszczalna od postanowień w przedmiocie uzupełnienia postanowienia formalnego, zawierającego rozstrzygnięcie o kosztach procesu.

Zważywszy na powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 2 k.p.c.